

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/7/2022
Identifikačné číslo spisu: 6013200468
Dátum vydania rozhodnutia: 23.04.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:6013200468.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej, JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD., JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu: Ing. Elena Fioleková, E. B. Lukáča 2, 036 01 Martin, IČO: 42 070 856, správca konkurznej podstaty úpadcu: CEEP-Central and East European Properties a.s., nám. Ľ. Štúra 3, 010 01 Žilina, IČO: 44 266 391, zast.: JUDr. Janka Grolmusová, advokátka, E. B. Lukáča 2, 036 01 Martin, IČO: 37 982 851, proti žalovanému: JUDr. S. D., R. A.Š. XXXX/X, XXX XX S. G., nar. XX. O. XXXX, zast.: JUDr. František Vávrač, advokát, Horná 51, 974 00 Banská Bystrica, IČO: 51 157 187, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Michal Antal, PhD., s.r.o., Hlavná 13, 917 01 Trnava, IČO: 55 121 071, za účasti intervenienta 1/ KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zast.: Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s.r.o., Horná 26, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 868 299 a intervenienta 2/ Wüstenrot poisťovňa, a.s., Digital Park I, Einsteinova 21, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 31 383 408, zast.: SEDLÁČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o náhradu škody vo výške 1 036 814,83 eura s príslušenstvom, v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 52Cbi/1/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. októbra 2021 č. k. 1Obo/3/2020-496, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a.
- II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.
- III. Intervenient 1/ m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.
- IV. Intervenient 2/ m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. novembra 2019 č. k.

52Cbi/1/2013-428 (ďalej aj ako „rozsudok súdu prvej inštancie“) rozhodol tak, že vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 036 814,83 eura s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1 036 814,83 eura od 9. apríla 2013 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia a vo výroku II. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení konštatoval, že žalovaný počas výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu CEEP-Central and East European Properties a.s. od 28. novembra 2005 do 14. apríla 2009 investoval prevažnú časť finančných prostriedkov získaných ako výťažok z konkurzného konania úpadcu v uzavretých zmenkových obchodoch kúpou a predajom zmeniek vystavených obchodnou spoločnosťou CI HOLDING, akciová spoločnosť, IČO: 36 020 095 (ďalej len „CI HOLDING“), pričom medzi stranami sporu nebolo sporné, že tak urobil aj vo vzťahu k zmenke vo výške 1 036 814,83 eura. Uviedol, že žalovaný výšku škody nerozporoval, avšak namietal, že v čase podania žaloby ešte žiadna škoda nevznikla, keďže finančné prostriedky sú postupne vymáhané príslušnými žalobami. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nebolo preukázané zaplatenie zmenkovej sumy zo strany CI HOLDING na účet úpadcu, hoci splatnosť sumy vo výške 1 036 814,83 eura dohodnutej v confirmácii o zmenkovom obchode zo 14. apríla 2009 a zmenke na sumu 1 036 814,83 eura uplynula 14. júla 2009. Námietku premlčania vznesenú žalovaným preto považoval za nedôvodnú. Za účelom určenia počiatku plynutia objektívnej premlčacej lehoty podľa § 106 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) posudzoval otázku vzniku škody a dospel k záveru, že vystavením zmenky 14. apríla 2009 ani splatnosťou zmenky 15. júla 2009 ešte žiadna škoda nevznikla, a preto od týchto dátumov nemohla začať plynúť objektívna premlčacia doba. Mal za to, že samotným uzavretím obchodu došlo len k zmene formy majetku pri zachovaní jeho hodnoty, teda nedošlo k jeho zníženiu. Za počiatok škodnej udalosti ako aj vzniku samotnej škody možno podľa názoru súdu prvej inštancie považovať tak dátum 19. mája 2011 (správa žalovaného o stave speňažovania) ako aj dátum 19. február 2013 (odovzdávací protokol medzi žalobcom a žalovaným), kedy už bolo zrejmé, že škoda skutočne vznikla.

2. O odvolaní žalovaného podanom proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej vzhľadom na kontext „odvolací súd“, „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) svojím rozsudkom z 21. októbra 2021 č. k. 1Obo/3/2020-496 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) tak, že vo výroku I. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol, vo výroku II. priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania, vo výroku III. priznal intervenientovi 1/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania, vo výroku IV. priznal intervenientovi 2/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania a v V. výroku priznal žalovanému, intervenientovi 1/ a intervenientovi 2/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalovaný investoval finančné prostriedky získané zo speňažovania konkurznej podstaty, ktoré boli určené na rozdelenie veriteľom úpadcu, do nákupu zmenky vystavenej spoločnosťou CI HOLDING, nekonal s odbornou starostlivosťou pri správe majetku úpadcu, keďže majetok úpadcu použil na rizikové investovanie do zmenky, čo predstavuje „rizikový obchod“, čím došlo k porušeniu zákonnej povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou. Uviedol, že príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti postupovať pri správe majetku v konkurznej podstate úpadcu s odbornou starostlivosťou je daná tým, že ku škode došlo práve v dôsledku neodborného nakladania žalovaného s finančnými prostriedkami získanými zo speňažovania majetku konkurznej podstaty úpadcu. Mal za to, že v posudzovanom prípade sa u žalovaného jednalo o zavinenie vo forme vedomej nedbanlivosti. K odvolacej námietke žalovaného nesprávneho právneho posúdenia námietky premlčania vznesenej žalovaným odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie neposúdil otázku uplynutia premlčacej doby správne, keď považoval právo žalobcom za uplatnené včas. Stotožnil sa s názorom žalovaného, že ku škodovej udalosti, z ktorej škoda vznikla, došlo už porušením právnej povinnosti žalovaného, teda nákupom zmenky 14. apríla 2009 (teda podpísaním confirmácie o zmenkovom obchode), na základe čoho bola nasledujúci deň z účtu úpadcu poukázaná žalovaná suma, a teda došlo k vzniku samotnej škody. Odvolací súd mal za to, že nákup zmenky dňa 14. apríla 2009 (teda podpísanie confirmácie o zmenkovom obchode) je udalosťou podľa § 106 ods. 2 OZ zakladajúcou nárok na náhradu škody vo výške investovaných prostriedkov, pretože v ten deň nastalo porušenie povinnosti žalovaného, v príčinnej súvislosti s ktorým vznikla predmetná škoda. Od tejto udalosti, teda od neoprávnenej investície finančných prostriedkov, ktoré boli určené na uspokojenie veriteľov, začala podľa názoru odvolacieho súdu plynúť trojročná objektívna premlčacia lehota, ktorá uplynula 14. apríla

2012 (§ 122 OZ). Pre prejednávaniu veci odvolací súd považoval za právne bezvýznamné zaoberať sa uplynutím subjektívnej premlčacej lehoty, keďže objektívna trojročná premlčacia lehota uplynula ešte pred podaním žaloby dňa 9. apríla 2013.

3. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote dovolanie domáhajúc sa jeho zrušenia, ktoré odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tým, že právna otázka nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne a pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Žalobca poukázal na výroky rozsudku súdu prvej inštancie a na obsah rozhodnutia vo veci samej vyslovenom v napadnutom rozsudku, k čomu uviedol, že sa nestotožňuje s napadnutým rozsudkom, s jeho právnym posúdením veci, s jeho právnym názorom, na základe ktorého došlo k porušeniu zákona a práva žalobcu na náhradu škody, ktorú si žalobca voči žalovanému uplatňuje. Konštatoval, že odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní v podstate stotožnil takmer so všetkými závermi súdu prvej inštancie okrem právneho posúdenia námietky premlčania vznesenej žalovaným, pri ktorej posúdení dospel k názoru, že bola posúdená súdom prvej inštancie nesprávne. Žalobca doslovnou citáciou, resp. parafrázou príslušných častí odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (odsek 52., 53., 55. až 60. a odsek 62.), napadnutého rozsudku (odsek 50.), ale aj skoršieho rozsudku súdu prvej inštancie v predmetnej veci z 25. októbra 2017 č. k. 52Cbi/1/2013-257 [odsek 66. (ďalej aj ako „pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie“)] zrušeného skorším uznesením odvolacieho súdu v predmetnej veci z 25. júna 2019 č. k. 1Obo/10/2018-388 poukázal na to, ako bola v tejto veci súdom prvej inštancie a odvolacím súdom posúdená otázka premlčania, osobitne otázka okamihu začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby stanovenej pre právo na náhradu škody podľa § 106 ods. 2 OZ. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku žalobca namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal so skutočnosťami posudzovanými súdom prvej inštancie a svoje právne posúdenie pokiaľ ide o začiatok plynutia premlčacej lehoty ustálil tak, že ku škodovej udalosti došlo už nákupom zmenky už dňa 14. apríla 2009, k čomu odcitoval bod 50. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu prvej inštancie z 18. mája 2021 sp. zn. 49Cbi/8/2013 v spojitosti s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu sp. zn. 4Obo/5/2021 ako na rozhodnutie súdov v obdobnej veci, kde súd prvej inštancie vo vzťahu k určeniu začiatku plynutia objektívnej premlčacej lehoty uviedol, že škoda vznikla úpadcovi až vtedy, keď bolo už zrejmé, že dlžník zmenkového obchodu plniť nebude, ktorým dňom bol deň nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o vyhlásení konkurzu na obchodnú spoločnosť CI HOLDING, teda 2. jún 2012; žalobca ustanovený do funkcie správcu 14. mája 2013 nemohol mať k danému dňu vedomosť o škode v uvedenom rozsahu; žaloba o náhradu škody bola zo strany novoustanoveného správcu podaná 28. augusta 2013, teda nárok nebol premlčaný. Toto rozhodnutie odvolací súd potvrdil. Vzhľadom na uvedené poukázal žalobca na rozdielne stanoviská pri rozhodnutí najvyššieho súdu v otázkach plynutia objektívnej premlčacej doby, resp. osobitne k začiatku jej plynutia, pri uplatnení nárokov na náhradu škody voči správcom konkurznej podstaty, ktorí investovali finančné prostriedky z KP do obchodnej spoločnosti CI HOLDING.

4. K dovolaniu sa včas vyjadril žalovaný. V prvom rade namietal vzájomne si odporujúce podmienky prípustnosti (podľa všetkých písmen § 421 CSP) uplatnené žalobcom a zároveň, že žalobca nešpecifikoval prípustnosť v takej miere, aby bolo možné ktorýkoľvek dôvod prípustnosti akceptovať, nakoľko dovolateľ požadoval presne nekonkretizoval právne otázky. Navrhol preto dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP. Pre prípad, že dovolací súd bude považovať dovolanie za prípustné, mal za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je arbitrárne a nie sú pochybnosti o začiatku behu premlčacej doby, keď poukázaním žalovanej sumy stratil úpadca kontrolu a ovládanie nad ňou a vznikol následok, ktorý je možné považovať za škodu, pretože o danú sumu sa znížil majetok úpadcu. Týmito skutočnosťami došlo podľa žalovaného k situácii predpokladanej v § 106 ods. 2 OZ, keď udalosť v sebe zahŕňa nielen právny záväzok, ale aj vznik škody. V danom prípade bol časový úsek týchto zložiek minimálny, ale existujúci. Preto eventuálne navrhol, aby dovolací súd dovolanie pre jeho nedôvodnosť zamietol.

5. Intervenient 1/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu namietal, že žalobca dostatočne konkrétne

neformuloval právnu otázku a relevantne neodôvodnil, že dovolanie na ním nastolenú právnu otázku je zásadného právneho významu a že je prípustné, keďže vôbec nevymedzil, v čom by mal spočívať zásadný právny význam ním nastolenej právnej otázky. Podľa jeho názoru odvolací súd sa náležite vysporiadal so žalovaným uplatnenou námietkou premlčania, pričom dokázal jednoznačne a konkrétne ustáliť počiatok plynutia premlčacej doby, a tiež presvedčivo posúdil otázku príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti žalovaného a vznikom škody. Intervenient 1/ navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť alebo dovolanie ako nedôvodné zamietnuť a v oboch prípadoch uložiť žalobcovi povinnosť zaplatiť intervenientovi 1/ trovy dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. K dovolaniu sa vyjadril aj intervenient 2/, podľa ktorého síce žalobkyňa namieta nesprávne právne posúdenie veci, avšak bez toho, aby odôvodnila prípustnosť dovolania a jednoznačne identifikovala právnu otázku, od vyriešenia ktorej závisel napadnutý rozsudok. Vzhľadom na absenciu jasného, zrozumiteľného a určitého vymedzenia „spornej“ právnej otázky považuje dovolanie za zmätočné a mimoriadny dovolací prieskum napadnutého rozsudku za neopodstatnený. Z dovolania žalobcu nemožno jednoznačne abstrahovať reálny dovolací dôvod, ani argumenty vo vzťahu k jeho prípustnosti. Absencia jednoznačného vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovanie podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe, rozdielnosti v rozhodovaní dovolacieho súdu alebo doposiaľ neriešenej právnej otázky bráni dovolaciemu súdu pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd a vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky. Keďže žalobca nevymedzil dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 432 CSP, je podľa intervenienta 2/ namieste dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP. Zároveň mal za to, že odvolací súd vec správne právne posúdil, pričom jeho právne závery nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. Intervenient 2/ sa stotožnil s ustálením momentu vzniku škody, ktorý je určujúcim pre začatie plynutia objektívnej premlčacej lehoty podľa § 106 ods. 2 OZ, pričom odkázal na odsek 50. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Navrhol tak buď dovolanie odmietnuť alebo ako nedôvodné zamietnuť podľa § 448 CSP a priznať mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť [§ 447 písm. f) CSP].

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Podľa § 432 ods. 1 a 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

10. Podľa § 447 písm. f) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

11. Žalobca v dovolaní explicitne uplatnil dôvody jeho prípustnosti výlučne podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. V nadväznosti na to uviedol, že sa nestotožňuje s napadnutým rozsudkom, jeho právnym posúdením veci, s jeho právnym názorom, pričom poukázal na to, ako bola v tejto, ako aj v obdobnej veci súdom prvej inštancie a dovolacím súdom posúdená otázka premlčania, osobitne otázka okamihu začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby stanovenej pre právo na náhradu škody podľa § 106 ods.

2 OZ. Zo žiadnej časti dovolania nevyplýva, že by v ňom žalobca uplatnil dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP a rovnako sa v dovolaní nenachádza ani zmienka o dovolacom dôvode založenom na vade zmätočnosti tak, že by bola zrejma vada podľa § 420 CSP, pre ktorú žalobca považuje napadnutý rozsudok za nesprávny. Z týchto okolností možno vyvodit', že žalobca dovolaním uplatňuje dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 432 ods. 1 CSP, ktoré sa konkrétne pre prípad napadnutého rozsudku týka okamihu začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby stanovenej pre právo na náhradu škody podľa § 106 ods. 2 OZ. Preto najvyšší súd v súlade s § 440 CSP a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov posudzoval dovolanie len v rozsahu dôvodov prípustnosti a dôvodnosti podľa § 432 CSP v spojení s § 421 CSP [II. ÚS 277/2021, IV. ÚS 438/2022 (48/2022)].

12. Úspešné uplatnenie dovolania z dovolacieho dôvodu podľa § 432 CSP je nevyhnutne podmienené záverom najvyššieho súdu o prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP. Predpokladom prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci je okrem iného, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie. Táto podmienka je v prejednávanej veci splnená, keďže odvolací súd rozhodol o odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie tak, že ho zmenil aj v rozsahu rozhodovania vo veci samej, pričom zároveň napadnuté rozhodnutie nie je rozhodnutím, proti ktorému nie je dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 2 a § 422 CSP. Následne pristúpil najvyšší súd k skúmaniu ďalšej podmienky prípustnosti, a to či rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky za situácie predpokladanej v § 420 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Najvyšší súd pritom nie je viazaný tým, ktoré konkrétne písmeno § 421 ods. 1 CSP žalobca označil (1VOBdo/2/2020 a v rámci obiter dictum aj I. ÚS 51/2020) a to, či rozhodnutie záviselo od vyriešenia určitej právnej otázky, možno vyvodit' len zo samotného dovolania. Preto k skúmaniu prípustnosti dovolania v danom rozsahu najvyšší súd pristúpi až po tom, ako ustáli, že žalobca v dovolaní vymedzil dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci spôsobom predpokladaným v § 432 CSP (1VOBdo/2/2020).

13. V posudzovanej veci žalobca v dovolaní len všeobecne namietal, že sa nestotožňuje s právnym posúdením veci odvolacím súdom doslovne citujúc resp. parafrázujúc výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení súdmi nižšej inštancie, a to vo vzťahu k okamihu začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby stanovenej pre právo na náhradu škody podľa § 106 ods. 2 OZ, čo je však na účely dovolacieho konania nedostatočné. Najvyšší súd v dovolacom konaní totiž neskúma vec v celom rozsahu, keďže dovolanie neslúži na všeobecnú revíziu právnych názorov súdov nižšieho stupňa. Od dovolateľa sa preto vyžaduje, aby námietky voči právnemu posúdeniu veci boli konkrétne (III. ÚS 32/2024). Tým sa tak definujú pomyselné hranice prieskumu predmetného dovolacieho dôvodu (m. m. 2Sfk/116/2022) a umožňuje sa najvyššiemu súdu, aby z vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa § 432 CSP vyabstrahoval právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie, aby nakoniec vôbec mohol posúdiť, či je dovolanie v intenciách § 421 CSP proti rozhodnutiu prípustné [I. ÚS 336/2019 (22/2020)]. Na všeobecné námietky dovolateľa nemožno očakávať konkrétne odpovede. Danému účelu slúži zákonná požiadavka na obsahovú náležitosť dovolania spočívajúca vo vymedzení dovolacieho dôvodu spôsobom, že dovolateľ podľa § 432 ods. 2 CSP uvedenie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Jej nesplnenie je dôvodom na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

14. V tomto prípade síce možno, vzhľadom na premietnutie príslušnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku v spojení s ostatnými časťami odôvodnenia rozhodnutí vydanými v tejto alebo obdobnej veci, vyvodit', akej posudzovanej otázky sa má nesprávne právne posúdenie veci urobené odvolacím súdom týkať, táto je však stále príliš všeobecná. V tomto prípade totiž nie je zrejme, ktoré konkrétne právne závery vyvedené z ktorých konkrétnych skutkových okolností zistených súdmi nižšieho stupňa sú nesprávne a v čom konkrétnom žalobca vidí túto nesprávnosť, prípadne aké riešenie považuje za správne. Pri posudzovanej otázke navyše vyvstávajú viaceré právne otázky, a to napríklad, či udalosť, z ktorej škoda vznikla ako okolnosť určujúca okamih začatia plynutia objektívnej premlčacej lehoty podľa § 106 ods. 2 OZ, v sebe zahŕňa len porušenie právnej povinnosti alebo aj vznik škody samotnej. V

nadväznosti na to je to aj právna otázka, z akej skutkovej okolnosti možno vyvodzovať vznik škody samotnej v intenciách § 442 ods. 1 OZ, prípadne aj s počítaním času súvisiaca otázka, na ktorý deň pripadá koniec premlčacej lehoty v intenciách § 122 OZ.

15. V čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia veci, žalobca neuviedol. Uviedol iba všeobecne, že sa nestotožňuje s právnym posúdením veci, no nepredostrel argumentáciu spochybňujúcu použitie právnej normy súdom na zistený skutkový stav alebo jej interpretáciu, prípadne argumentáciu voči nepoužitiu právnej normy na zistený skutkový stav, resp. nepredostrel argumentáciu voči právnym záverom súdu prijatým na podklade zisteného skutkového stavu. Uvedeným spôsobom je potrebné vymedziť nesprávnosť právneho posúdenia veci (3Obdo/38/2022, 1Obdo/13/2022), čo je predpokladom zákonnej požiadavky vymedzenia dovolacieho dôvodu stanovenej v § 432 ods. 2 CSP, z ktorého vyplýva povinnosť dovolateľa uviesť, v čom spočíva nesprávnosť namietaného právneho posúdenia veci. Samotný nesúhlas dovolateľa s právnym posúdením veci uskutočneným súdom teda nemôže založiť dôvodnosť revízie právoplatných rozhodnutí súdov nižšieho stupňa dovolacím súdom (IV. ÚS 587/2020 a IV. ÚS 459/2024)

16. Žalobca nepripravil jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky, keď z dovolania nevyčnieva právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť (I. ÚS 115/2020, IV. ÚS 15/2021, I. ÚS 330/2021). Najvyšší súd tak nemôže určiť rozsah svojho dovolacieho prieskumu. Ak by najvyšší súd napriek tomuto nedostatku dovolania k dovolaciemu prieskumu pristúpil, konal by tak na úkor druhej strany sporu porušujúc pritom kogentné ustanovenia CSP a základné právo protistrany na súdnu ochranu. Nie je totiž úlohou najvyššieho súdu si domýšľať, v čom vidí dovolateľ konkrétnu nesprávnosť v právnom posúdení veci odvolacieho súdu a tým tak suplovať činnosť advokátom povinne zastúpeného dovolateľa. Najvyšší súd poukazuje na to, že je nežiaduce, aby vychádzal z kompletných úvah obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, pretože by tým nahrádzal dovoláciu argumentáciu (IV. ÚS 459/2024). Nič na tom nemení skutočnosť, že tieto žalobca bez iného prevzal priamo do textu dovolania, a to spoločne s úvahami súdov obsiahnutých v rozhodnutiach vydaných súdmi nižšieho stupňa v tejto alebo obdobnej veci. Aj v prípade takých úvah totiž nejde o vlastnú argumentáciu dovolateľa, z ktorej možno bez iného v intenciách § 432 CSP vyvodiť, čo považuje za nesprávne a v čom nesprávnosť spočíva. Z uvedeného dôvodu pristúpil najvyšší súd podľa § 447 písm. f) CSP k odmietnutiu dovolania žalobcu podanému proti napadnutému rozsudku pre nevymedzenie dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 CSP.

17. Najvyšší súd v rovine uplatneného dovolacieho dôvodu pre úplnosť dodáva, že dvojinštančný civilný proces predpokladá odlišné právne posúdenie veci v rámci rozhodovania súdov o tej istej veci v konaní na inej inštancii. Táto rozdielna činnosť súdov je CSP predpokladaná, pričom dovolaciemu prieskumu meritorne podlieha len právne posúdenie, a to ku ktorému dospel odvolací súd (čím nie je vylúčený prieskum posúdenia, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, pozn.). Nesprávnosť v intenciách § 432 CSP sa nevzťahuje na aspekt rozdielnosti, ale na samotné právne posúdenie veci. Preto predpokladom riadneho vymedzenia dovolacieho dôvodu je vlastná identifikácia nesprávneho právneho posúdenia veci dovolateľom s uvedením, v čom nesprávnosť spočíva. Nesprávnosťou tak nie je rozdielna rozhodovacia činnosť súdov. Táto je však za podmienok ustanovených v § 421 CSP dôvodom prípustnosti dovolania. Preto len poukaz žalobcu na rozhodovaciu činnosť súdu prvej inštancie a najvyššieho súdu v postavení odvolacieho súdu, či už v tejto alebo obdobnej veci, nezbavuje povinnosti žalobcu uviesť, v čom spočíva konkrétna nesprávnosť právneho posúdenia veci. To platí aj v prípade odkazu dovolateľa na početnú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (4Obdo/22/2023, ktorý prešiel testom ústavnosti v IV. ÚS 461/2024). Zjednodušene možno konštatovať, že aj keď žalobca poukazuje na prípadné iné právne posúdenia veci súdmi, z dovolania nevyplýva, že práve s príslušnou argumentáciou sa stotožňuje a táto predstavuje to, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia veci. Zároveň z dovolania nie sú zjavné námietky urobené v interakcii s konkrétne namietaným nesprávnym právnym posúdením veci [I. ÚS 245/2018 (73/2018)]. V opačnom prípade by pre meritorný prieskum dovolania postačovalo, aby dovolateľ bez iného v dovolaní označil príslušné odseky odôvodnení súdnych rozhodnutí pojednávajúce o určitej právnej otázke rozdielne, čo by dovolacie konanie urobilo „formulárovým“, a to v rozpore s

požiadavkou na obsahové náležitosti dovolania (§ 432 CSP) a povinné právne zastúpenie (§ 429 CSP), ktoré má zabezpečiť bezchybnosť podaných dovolaní (I. ÚS 115/2020, IV. ÚS 15/2021, I. ÚS 330/2021).

18. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd v zmysle § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovanému ako úspešnej strane sporu v dovolacom konaní priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Vzhľadom na to, že sa v dovolacom konaní zúčastnili popri žalovanému ako úspešnej strane sporu aj intervenienti, najvyšší súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi aj im [IV. ÚS 442/2022 (86/2022)].

19. Najvyšší súd na záver dodáva, že v priebehu dovolacieho konania došlo k zmene správcu konkurznej podstaty úpadcu, keď súd prvej inštancie svojím uznesením zo 16. mája 2023 sp. zn. 27K/152/1996 zverejneným v Obchodnom vestníku 18. mája 2023 pod č. 94/2023 zbavil funkcie správcu konkurznej podstaty JUDr. Evu Háberovú, Trhová 1, 960 01 Zvolen, IČO: 51 408 295, s ktorou ako so žalobcom konali súdy nižšieho stupňa a zároveň ustanovil do tejto funkcie správcu špecifikovaného v záhlaví tohto rozhodnutia. Hoci dovolanie proti napadnutému rozsudku podal predchádzajúci správca, pričom aj samotné súdne konanie bolo ním iniciované, konal v záujme konkurznej podstaty úpadcu, a to z titulu svojej funkcie. Zákon neupravuje vplyv výmeny správcu na prebiehajúce súdne konania iniciované pôvodným správcou. Z povahy veci vyplýva, že nový správca titulom svojej funkcie vstupuje do všetkých práv a povinností súvisiacich s konkurznou podstatou (predpokladaných zákonom) na miesto pôvodného správcu, a to vrátane pokračovania v už začatých súdnych konaniach. Čo sa týka zmeny subjektov podľa § 80 CSP, tá pripadá do úvahy len ak sa koná o právach alebo povinnostiach subjektu, na miesto ktorého má do konania vstúpiť nový subjekt. Predmetom tohto konania však neboli práva alebo povinnosti fyzickej osoby vykonávajúcej funkciu správcu konkurznej podstaty (v čase podania žaloby). Teda ustanovenie o zmene nedopadá na zmenu osoby vo funkcii správcu konkurznej podstaty. Preto v dôsledku zániku funkcie pôvodného správcu konkurznej podstaty úpadcu zbavením jeho funkcie najvyšší súd v dovolacom konaní konal so správcou ustanoveným v priebehu dovolacieho konania.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 4 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.